

LIEKE VAN DUIN

KNIKKER KAMPIOEN!

Mozaïek Junior

Knikkerkampioen!

voor Roel

*met dank aan
Roel en Frans Kuipers,
Jacobien en Carlijn Kiewiet*

Knikkerkampioen!

Lieke van Duin

tekeningen Harmen van Straaten

Derde druk

Derde druk 2008

© 2005 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer
Mozaïek Junior is een imprint van Uitgeverij Mozaïek
In licentie uitgegeven door Kwintessens Uitgevers, Amersfoort

Tekeningen omslag en binnenwerk Harmen van Straaten
Ontwerp omslag Mirella Dijkerman (Mozaïek) / Astrid van der Neut (Kwintessens)

© tekst Lieke van Duin

Over Tim en Taco lees je meer in *De kinderen van de binnentuin*,
Het nieuwe skateboard en *Tim en Taco op Terschelling*.

ISBN 90 239 9138 9 (Mozaïek)
Meer informatie over dit boek en andere uitgaven van Mozaïek vindt u op
www.uitgeverijmozaiek.nl

ISBN 90 5788 137 3 (Kwintessens)
Meer informatie over dit boek en andere uitgaven van Kwintessens Uitgevers vindt u op
www.kwintessens.nl
Bestelnummer 5182

Meer informatie over de auteur vindt u op www.liekevanduin.nl

NUR 282
Avi-niveau 8

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Knikkertijd	7
Met teruggeef	10
De nieuwe regel	13
Een knikker is even rond als een voetbal	16
Bakkepijken	20
Megaparelbonk	23
Nieuwe knikkers	27
En dat met al die geluiksknikkers	32
Ik wil ook wel eens winnen	36
Gehaaid	39
Knikkerkampioen voor het neppie	44
Een nieuw knikerspel	48
Koninginnedag	53
Vals?	57
Knikkerkampioen voor het echie	60

Knikkertijd

‘Wacht even, ik doe ook mee!’ roept Tim. Met een klap gooit hij de huisdeur achter zich dicht. Een minuut later staat hij hijgend bij het groepje knikkerende kinderen op de stoep.

‘De eerste keer spelen we *voor het neppie*,’ zegt Jan-Willem. ‘Maar daarna *voor het echie*.’

Ze zijn met z’n zessen: Tim en Taco, bijna negen, Minke en Nina van zeven, Taco’s zus Heleen van elf en Jan-Willem, die net twaalf is.

Ze wonen alle zes in dezelfde straat. Ze zitten alle zes op dezelfde school. En alle zes hebben ze nu een volle knikkerzak.

Het is knikkertijd. Zomaar opeens, na de krokusvakantie. Alsof bij alle kinderen tegelijk een geheime wekker rinkelde: knikkeren! Niet alleen bij de kinderen hier in de straat, maar overal. Ook op school. Ook bij vriendjes. Zelfs bij nichtjes en neefjes die ver weg wonen.

Het is koud. Allemaal ademen ze wolkjes uit. Maar niemand schijnt de kou te voelen.

‘*Met praatjes! Laatst! Met potuithaal!*’ roept Taco razendsnel achter elkaar.

Taco heeft altijd praatjes. Tim niet. Nergens voor nodig, vindt hij. Toch is Taco zijn vriend. Hij zit naast hem op school en speelt in hetzelfde voetbalteam als hij.

Taco kent de knikkertaal van de straat het best van alle zes.

Hij huft van zijn ene been op het andere. Zijn knieën raken per ongeluk-express Heleen.

‘Schei uit, rotjoch!’ roept ze en geeft haar broer een mep.

Minke laat Tim en Nina haar nieuwe *doorzichie-bonk* zien. Ze houdt hem omhoog tussen duim en wijsvinger. ‘Vandaag op school gewonnen. Mooi hè, met die druppels erin.’

‘Geef ’es hier,’ zegt Nina. Ze graait de bonk uit Minkes hand en houdt hem tegen het licht. ‘Het is geen gewoon doorzichie. Het is een *olie*! Kijk maar, er zitten bewegende kleuren op. Net als olie op het water.’

‘Joepie, dan heb ik een *oliebonk*!’ Minke krijgt een kleur van opwinding. Ze pakt de knikker terug en kijkt er bewonderend naar. ‘Die ga ik niet opgooien, hoor! Echt niet!’

Tim houdt zijn knikkerzak stevig vast. Hij heeft nieuwe knickers gekregen van zijn moeder. Dat vertelt hij aan niemand,

want knickers moet je niet krijgen, die moet je winnen. Maar hij had niets meer over van vorig jaar. Taco wel. Tim heeft ze gezien in Taco's kamer: een hele schoenendoos vol. Loodzwaar. Natuurlijk met gewone *uppies*: doorzichtige stuiters met drie gekleurde vlammetjes erin. Maar ook hele mooie, die veel waard zijn! Zoals *parels* en *olies*. En *colaatjes*: bruine doorzichies. En *spikkels* en *spetters*. En *piraatjes*. En *meteoren*, met zo'n glans van metaal. Die zijn wel twintig *uppies* waard!

Tim heeft vooral *uppies*, maar ook een paar echte mooie. Een *chineesje*, die is twee *uppies* waard. En een paar *dolfijnen*, dat zijn blauwe doorzichies. En vanochtend op school heeft hij zelfs een parel gewonnen! Nog bijna helemaal gaaf. Het kostte hem een handvol *uppies*, maar hij heeft liever één parel dan tien *uppies*! Met spuug heeft hij hem schoongepoetst. Nu glanst hij weer. Misschien wordt het wel zijn geluksknikker...

Met teruggeef

Jan-Willem graaft met zijn vingers een knikkerkuiltje uit: een reep aarde tussen een tegel van de stoep en de muur van zijn huis. Hij veegt zijn vingers af aan zijn broek. ‘Zo, nou is-tie wel diep genoeg. Nina, jij begint!’

‘Nietes, ik zei ook “laatst”!’ protesteert Nina.

‘Niet zeuren. ’t Eerste potje is voor proef. *Met teruggeef*. Dus praatjes helpen niet!’

‘Oké dan.’ Nina gooit een uppie op. Net naast.

Dan is Minke. Zij gooit een parel op. Ver naast.

Jan-Willem gooit raak. Met een spikkel. ‘*Potleg!*’ roept hij triomfantelijk.

Tim hoort dat rare woord niet. Hij is aan de beurt. Concentreert zich. Schat de afstand tot de pot. Zijn rechter wijsvinger schuurt over de tegel. Hij voelt het niet. ‘Raak!’ roept hij.

Heleen en Taco gooien ook in één keer raak. ‘*Potleg!*’ roepen ze allebei.

Taco is de laatste en gooit raak. En dus mag hij de knikkers van Nina en Minke nog een keer proberen. Het uppie van Nina ligt dicht bij de pot.

‘*Zachtwaag,*’ zegt Heleen.

En ja, een zacht tikje met een gebogen wijsvinger is genoeg om de knikker in de pot te laten rollen. Maar die van Minke ligt veel verder van de pot af. En de ene stoeptegel ligt hoger dan de andere. Dus dat is moeilijk.

‘*Hardwaag!*’ zegt Jan-Willem.

Taco geeft een harde zet met zijn wijsvinger. Mis. De parel rolt net naast de pot tegen de muur en kaatst dan een eind terug.

Nina en Minke zijn nu uit. Dus Jan-Willem is aan de beurt. Als hij raak gooit, heeft hij het potje gewonnen.

Tim kijkt gespannen toe. Mis, denkt hij. Mis-mis-mis! Hij denkt het heel hard.

‘Ik ga *kuken!*’ zegt Jan-Willem. Hij gaat rechtop staan en mikt de parel met een boog naar de pot. De knikker ketst vlak boven de pot tegen de muur. Dan rolt hij weg. Wel tien tegels van de pot vandaan.

‘Shit!’ roept Jan-Willem.

Mooi, denkt Tim. Nu ben ik!

Hij wacht tot de parel stil ligt. Aandachtig bekijkt hij de tegels. Hm, niet al te ongelijk. Alleen die eerste tegel ligt iets hoger. Dus kuken hoeft niet. Gewoon een zetje geven met je kromme wijsvinger moet lukken. Tim geeft het uppie zó’n zetje, dat het net over de hobbel van de eerste tegel heen vliegt en dan doorrolt.

Precies hard genoeg. Precies de goede kant op. Precies in de pot!

‘Wauw! Goed zeg!’ roept Heleen.

‘Puur toeval!’ schampert Taco.

‘Gewonnen!’ juicht Tim met zijn vuisten in de lucht. Hij holt naar de pot en haalt alle zes knikkers eruit. De parel van Minke glanst hem tegemoet.

‘Geef terug,’ zegt Minke en probeert de parel uit Tims hand te pakken.

‘Nee, Minke, ik heb hem eerlijk gewonnen!’

‘Nietes, dit potje was voor proef. Met teruggeef. Toch, Jan-Willem?’

‘Ja, Tim, met teruggeef!’ zegt Jan-Willem. ‘Dit was voor nep. Nu gaan we pas voor het echie spelen.’

‘Hier dan,’ mikt Tim. Hij geeft de parel aan Minke terug. Het is niet eerlijk, denkt hij. Als ik win, telt het opeens niet.

De nieuwe regel

‘Met praatjes-laatst-met potuithaal-vijfje!’

Taco is er weer het eerst bij met de knikkerwoorden. Tim staat er beduusd bij te kijken. Die ‘praatjes’ ook altijd! Het lijken wel toverspreuken. ‘Praatjes vullen geen gaatjes,’ zegt zijn moeder altijd. Dus ook geen knikkerpotje.

‘Oké, vijfje,’ zegt Jan-Willem. ‘Minke begint.’

Minke gooit een uppie op. Zowaar raak. Blij verrast stoot ze Nina aan: ‘Jij bent.’

‘Nee, oen, we doen een vijfje,’ zegt Nina. ‘Je moet nog vier uppies opgooien. Of twee chineesjes. Of één doorzichie. Als het samen maar vijf uppies waard is.’

‘O...’ zegt Minke beteuterd. Ze zoekt in haar knikkerzak. ‘Mag een *kattenoog*?’ vraagt ze.

Taco lacht: ‘Mij best, maar dat is wel goed stom, want die is vijf uppies waard en je hebt al één uppie opgegooid.’

Minke kijkt vragend de kring rond. Heleen komt haar te hulp. Ze pakt twee uppies en een chineesje uit Minkes knikkerzak.

‘Doe die maar,’ zegt ze.

Minke gooit ze op. Alle drie naast.

De andere kinderen gooien ook op. Allemaal ter waarde van vijf uppies. Er gaan er maar een paar naast de pot.

Tim heeft z’n nieuwe parel opgegooid. Weer raak! Zie je wel, denkt hij, het is m’n geluksknikker!

Taco is weer laatst. De pot zit vol, zijn knikkers kunnen er niet meer bij. Maar hij heeft ‘met potuithaal’ gezegd, dus hij

mag de pot leeghalen. Niet om de knickers te houden, maar om ruimte te maken. Zodat zijn knickers meer kans hebben om erin te rollen.

Taco gooit een piraatje op. Die is ook vijf uppies waard. Pot-leg!

Taco springt op. ‘*Ik lig met vijf!*’ gilt hij.

‘Ik lig ook met vijf,’ zegt Tim.

‘Maar ik ben laatst, dus ik mag nu eerst!’

O ja, dat is waar ook. Tim zegt niets. Maar hij kan zich wel voor zijn kop slaan.

Er liggen nog zes knickers om de pot. Die moet Taco erin zien te krijgen.

Dat lukt hem nooit, denkt Tim. En als het hem niet lukt, ben ik!

En dan win ik, want ik heb mijn geluksknikker opgegooid.

Maar de zes knickers liggen allemaal vlak bij de pot. De ene na de andere gaat erin.

De laatste is Tim z’n parel. Tim kijkt er strak naar. Nee, denkt hij. Jij mag er niet in, jij moet ernaast. Naast. Náást!

Taco gooit de parel op en... hij rolt in de pot. Maar hij heeft zoveel vaart dat hij er ook weer uitrolt.

Tim juicht. ‘Mis! Ik ben!’ Hij loopt al naar de parel.

‘Nietes! Het is *uitkets!*’ schreeuwt Taco. ‘Dan mag je nog een keer!’

‘Uitkets...?’ vraagt Tim. Daar heeft hij nog nooit van gehoord.

‘Yes,’ zegt Jan-Willem droog. ‘Is onze nieuwe regel. Komt van mijn nichtjes uit Apeldoorn. Vond ik leuk. Doen we hier nu ook.’

‘D-dat wist ik niet,’ zegt Tim. Hij vindt het maar raar. Alweer een nieuwe spelregel. Bij voetballen komen er toch ook niet steeds nieuwe spelregels bij?

‘Dan weet je het nu. Taco, jij bent.’

Taco zit al op zijn knieën bij de parel. Naast, denkt Tim. Rol eraán, parel! Je mag er niet in! Hij kijkt naar de parel. Volgt hem met zijn ogen. Probeert hem weg te kijken, weg van de pot. Maar het is raak. ‘Yes! Gewonnen!’ Woest danst Taco in het rond.

Tim slikt, maar laat niks merken. Nu is hij zijn geluksknikker kwijt. Pech, denkt hij. Domme pech. Gewoon doorgaan. Net als bij voetbal, als de tegenpartij heeft gescoord. Je moet tegen je verlies kunnen.

Doorgaan. Tims hoofd wil wel, maar zijn benen lopen weg.

‘Tim, kom nou knikkeren!’ roept Minke.

En Nina: ‘Ja Tim, we vinden het zóóó leuk met jou!’

Sjonge, ze vinden het leuk met hem. Dat klinkt Tim als muziek in de oren. Het is fijn om veel vriendjes te hebben. Vooral als je met hen kunt knikkeren.

Tim draait zich om. Loopt terug. Speelt door. De hele middag. Hij verliest veel. Geeft niet, denkt hij. Je moet tegen je verlies kunnen.

Hoe meer Tim verliest, hoe aardiger de kinderen doen. ‘Tim, kom je? Please! Nog één potje, ja?’ Nina en Minke kijken hem smekend aan. Ze knippen met hun ogen.

Fijn, denkt Tim, dat ze zo graag met me willen spelen.

Maar diep van binnen voelt hij dat er iets niet klopt.

Tegen het eind van de middag is zijn knikkerzak leeg. De straat is ook leeg. Alle vriendjes zijn weg.

Tim heeft alleen nog twee *mini*’s: hele kleine uppies. Maar dat zijn kleuterknikkers. Daar kun je bij het échte knikkeren niet mee aankomen.

Een knikker is even rond als een voetbal

De volgende dag is het zaterdag. Tim en Taco moeten voetballen.

Ze zitten allebei in de E2 van De Spartaan en ze moeten tegen de E2 van AFC. Dat wordt een zware wedstrijd, want ze spelen uit en AFC is beresterk! Ze staan nummer één in de poule, en het team van Tim en Taco staat derde.

Zorgvuldig controleert Tim zijn voetbaltas. Tenue, trainingspak, voetbalkousen, kicksen, beenbeschermers, aanvoerdersband... Alles is er. Dat is alvast voor elkaar.

Vóór het voetballen gaan ze nog even knikkeren. Taco komt Tim halen. Ze hoeven pas over een uur weg.

Eerst wil Tim niet. Hij heeft geen knikkers meer.

Taco geeft hem zolang een paar uppies, een dolfijn en een chineesje. 'Hiero, kun je tenminste spelen.'

Met een uppie wint Tim zomaar een gaaf piraatje! En nog een cola ook. Van Hayad, die ook in de straat woont.

Taco staat erbij te kijken. 'Hallo, zo kan ik het ook!' roept hij verontwaardigd. 'Die Marokkaanse kinderen spelen anders dan wij, man! Die hebben nog de ouwe spelregels. Zo deden wij het vroeger. Zonder praatjes, zonder kuken, zonder uitkets. Da's veel makkelijker!'

Niks mee te maken, denkt Tim. Hij heeft gewonnen. Dat kan hij dus. Ach ja, natuurlijk! Een knikker is toch even rond als een bal! En voetballen kan hij als de beste. Dus...

In de auto naar AFC zit Tim te wiebelen. Vreemd, want meestal is hij een stille. Zo een die pas wakker wordt op het voetbalveld. Heel anders dan Taco: die kan nooit stilzitten.

Maar vandaag kriebelt er iets vanbinnen bij Tim. Hij geeft Taco een stomp. ‘We maken ze in!’ Nog een stomp.

‘Yes, man!’ Stomp terug. ‘We laten ze alle hoeken van het veld zien!’ Stomp. Stomp. Stoeiend rollen ze over de achterbank.

‘Rustig, jongens,’ zegt de vader van Taco vanachter het stuur.

Maar rustig wordt Tim pas in de kleedkamer. Zorgvuldig trekt hij de veters van zijn kicksen aan. Niet te strak, niet te los. Dan schuift hij de rode aanvoordersband om zijn arm. Meteen voelt hij zich groter en sterker.

Taco springt van zijn ene been op het andere, alsof hij op één plek een sprintje trekt. ‘Kom op, Tim!’ roept hij. ‘Warming-up!’ Hij trapt op zijn veters, die over de grond slieren.

‘Dubbele knoop, man,’ zegt Tim. ‘Dan kun je er niet over struikelen.’

‘O ja!’ Meteen strikt Taco zijn veters opnieuw. Met een dubbele knoop.

Tim staat libero, z’n favoriete positie. Taco speelt linkshalf. In de eerste helft gaat het niet goed. Ze komen met 2-0 achter.

Tim maakt zich kwaad en dirigeert het spel. ‘Rachid, naar voren!’ ‘Sjonnie, kijk uit voor die rechtsback!’ Hij is niet voor niets aanvoerder. ‘Taco, hiero! Ik sta vrij!’

Taco hoort het wel, maar hij is steeds net te laat.

In de pauze krijgen ze ervan langs van de trainer. ‘Rachid, jij bent diepste spits. Dan moet je ook naar voren. Maar wel

op het goeie moment! Dus hou het middenveld in de gaten. Vooral Tim, want die is in bloedvorm vandaag. En Taco, als jij zo blijft suffen, moet ik je echt wisselen.'

'Nee, alstublieft niet wisselen!' smeekt Taco. 'Ik ga nu supergoed opletten!'

'Oké, je krijgt nog één kans. Tim staat de hele tijd vrij. Dan moet je hem ook aanspelen!'

In de tweede helft wordt Tim beter bewaakt dan voor de pauze. Toch weet hij nog steeds zijn bewakers van zich af te schudden. Hij dolt twee middenvelders en rent door, met de bal. Ziet Rachid vrij staan. Geeft een welgemikte pass. Rachid legt de bal meteen stil, klaar om te schieten. De keeper ziet het gevaar en loopt uit. Rachid laat hem komen. Dan schiet hij met een welgemikt lobje over de keeper heen. Kalm rolt de bal naar het doel. Bliksemsnel draait de keeper zich om. Met een snoekduik de bal achterna. Maar die is nét iets eerder over de doellijn dan hij.

Goal! De Spartaners juichen.

Een kwartier later scoort Tim uit een voorzet van Taco. Prachtig lang schot. Net onder de lat. Onhoudbaar. Het is 2-2. Door het dolle heen springen de Spartaners Tim op z'n rug. Hij krijgt het er benauwd van en wringt zich los. 'Kom op!' roept hij. 'Verder!'

'Nu doorgaan, jongens!' roept de vader van Taco.

'Positie! We zijn er nog niet! Scherp blijven!' brult de trainer.

'De klus afmaken!' klinkt het langs de lijn. 'Doordouwen! Nog tien minuten!'

AFC raakt in paniek. De spitsen rennen te vroeg naar voren. De verdediging vergeet de samenwerking. Het middenveld valt uit elkaar.

‘Positiespel!’ schreeuwt de trainer van AFC. ‘Hou je hoofd erbij!’

De Spartaners horen het ook. Ze krijgen vleugels. Alle vermoeidheid valt van ze af.

AFC zit in het nauw. Twintig spelers krioelen nu op de helft van AFC. Chaos. Snoeihard schot. Paal!

De scheidsrechter fluit. Een middenvelder ligt kreunend in het gras. Spelers en verzorgers eromheen. Moeizaam staat de jongen op, hinkt naar de kant. Een wisselspeler rent het veld op. Nog vijf minuten.

Een spits van AFC breekt uit. Alleen! Niemand die hem afstopt. Tim is verlamd van schrik. Zijn fout! De spits rent recht op het doel van De Spartaan af. O nee hè, dit gaat mis! Tim slaat z’n hand al voor z’n ogen. Daar heb je ’t al: goal!

AFC juicht... maar juicht te vroeg. Het doelpunt wordt afgekeurd: buitenspel.

Pfff! Tim zucht van opluchting. Wappert met zijn hand. Dat was kantje boord!

Nog twee minuten. Tim heeft iets goed te maken. Hij neemt de vrije trap. Loepzuivere pass op Rachid. Die met een pracht van een omhaal de keeper van AFC verrast: 2-3!

De keeper ligt verslagen met z’n gezicht in het gras. De Spartaners springen Rachid op z’n nek. Langs de lijn klinkt gejuich en gevloek. De scheids kijkt op z’n horloge en fluit af.

Taco trekt z’n shirt uit en gooit het omhoog. Rachid maakt een radslag. Tim steekt z’n vuisten in de lucht. Ze hebben gewonnen! Van AFC nog wel!

Bakke pikken

Na de wedstrijd mag Tim bij Taco blijven eten. Boerenkool met worst. Heerlijk!

‘Die 2-2 was de goal van de week, Tim!’ zegt Taco met volle mond. ‘Echt wel!’

‘Dat kwam door jouw voorzet; die was perfect,’ zegt Tim. ‘En die omhaal van Rachid was gaver. Maar dat boeit niet. We staan nu tweede. Als we alles winnen, kunnen we nog kampioen worden.’

‘Yes!’ Taco springt op, armen omhoog. ‘*We are the champions!*’ zingt hij. Zijn stoel valt achterover. De knikkerzak, die aan de stoel hangt, valt op de grond. Alle knikkers rollen over de vloer. Meteen duikt Taco ze achterna. ‘Tim, hellup!’

Tim zakt ook op zijn knieën en samen graaien ze de knikkers weer bij elkaar.

‘Dimmen, jullie!’ zegt Taco’s vader streng. ‘Het is leuk dat jullie nu gewonnen hebben. Maar als je verloren had, was het ook niet erg. Als je maar lekker speelt. En nu eerst je bord leeg!’

Taco raapt zijn stoel op. De jongens gaan weer zitten. Vijf seconden is het stil.

‘Pap,’ – Taco aait over de arm van zijn vader – ‘papa, ging jij vroeger ook knikkeren?’

‘Jaha,’ zegt zijn vader. Even zegt hij niets en staart in de verte.

‘Ja, wij gingen *bakke pikken*.’

Taco zet grote ogen op. ‘Bakke pikken? Wat is dat nou weer?’

‘Zo’n hele grote knikker heet bij jullie een bonk. Maar bij ons in Friesland heette dat vroeger een *bakkert*,’ vertelt Taco’s vader. ‘Bakkepikken was dus eigenlijk bakkert-pikken.’

‘Pikten jullie die dan van mekaar af?’ vraagt Taco.

‘Nee, wacht nou even. Niet wegpikken natuurlijk, maar winnen! Een bakkert legde je acht stoeptegels ver weg. Dan moest je hem raken met kleine knikkers. Dat waren toen knikkers van klei, niet van glas. Als je hem raakte, was-ie voor jou. Maar als je hem niet raakte, waren al je knikkers voor de eigenaar van de bakkert.’

Taco springt op. ‘Tof! Dat wil ik ook doen!’

‘Yes!’ roept Tim. ‘Ik doe mee!’

Een hele tijd oefenen Tim en Taco met bakkepikken. Op de stoep voor het huis. Tim heeft vijftig knikkers van Taco geleend. Want zelf had hij bijna niks meer.

Eerst spelen ze voor het neppie. Want bakkepikken is moeilijk. Een reuzenpiraat moet zeven tegels ver liggen. Een reuzenspetter acht tegels. En een reuzenmetoor wel tien tegels ver. Zegt Taco.

Tim kijkt eerst naar de richels en randjes tussen de tegels. Zijn arm zwaait een paar keer heen en weer. Dan pas laat hij los. Zo kan hij heel precies mikken.

Het lukt goed. De reuzenpiraat raakt hij al met de derde knikker. En de reuzenmetoor met de achtste.

‘Zie je wel dat je het kunt, Tim,’ zegt Taco. ‘Je doet gewoon alsof een knikker een voetbal is. En dan was jij aanvoerder. Dan kon je net zo goed knikkeren als voetballen. En dan werd jij kampioen. Knikkerkampioen. Ja toch zeker?’

Tims ogen stralen. Hij ziet het al voor zich. Hij op het podium!

Het knikkerpodium. Met een zak vol knikkers. Niet te tillen zo zwaar. En geen gewone uppies. Nee, allemaal mooie, met hoge waardes! Wel duizend!

Tim wil dat net zo graag als voetbalkampioen worden. Hij droomt ervan. Maar voor het echie zal het wel nooit lukken, denkt hij. Want knikkeren vindt hij véél moeilijker dan voetballen.